

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 1997-1998

31 maart 1998

VOORSTEL VAN DECREET

– van de heren Patrick Lachaert, Karel De Gucht en Didier Ramoudt –

**houdende wijziging van het decreet van 3 maart 1993 betreffende het statuut
van de terreinen voor openluchtrecreatieve verblijven**

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

De situatie van degenen die in het verleden een weekendverblijf hebben opgericht en van degenen die permanent op recreatieterreinen wonen, is werkelijk schrijnend. De toestand is des te schrijnender nu de overheid zelf sedert de totstandkoming van de wet op de stedenbouw, nl. op 29 maart 1962, door allerlei bestuursdaden een grote verwachting bij argeloze en meestal sociaal zwakkere burgers heeft geschapen, die thans tot gekende problematiek aanleiding geven.

Voorbeelden van dit roekeloze overheidsoptreden zijn legio :

- tussen de totstandkoming van de wet op de stedenbouw en de ruimtelijke ordening (29-03-1962) en het definitief van kracht worden van de 25 gewestplannen in Vlaanderen (1976-1977) hebben talrijke argeloze burgers een bouwwerk in een daartoe feitelijk geëigende zone opgericht.

Die zones werden in het definitieve gewestplan niet meer erkend ;

- talloze eigenaars-bewoners werden zonder enig probleem in de bevolkingsregisters van de gemeenten ingeschreven (bv. in Stekene), waardoor ze dachten dat hun bouwwerken een officieel statuut kregen.

De gemeenten waren maar al te blij die eigenaars-bewoners in te schrijven, omdat een verhoging van het aantal inwoners een verhoging van de klasse van de gemeente betekende met alle daaraan verbonden financiële voordelen, zowel voor de bestuurders als voor het personeel ervan ;

- bij andere niet-vergunde bouwwerken werd openbare riolering, een openbare weg en openbare verlichting (bv. Kapellen) aangelegd, waardoor opnieuw voor de bewoner het vaste vermoeden werd gecreëerd dat de opgerichte bouwwerken, weliswaar zonder vergunning, zouden blijven bestaan ;
- wanneer een sociaal-zwakkere zich bij het OCMW aanbood, verwezen een aantal gemeenten die door naar campinguitbaters op hun grondgebied, met het verzoek hem of haar aldaar te huisvesten. De gemeenten schreven betrokkenen in hun bevolkingsregisters in.

De uitgangspunten van het decreet van 3 maart 1993 houdende het statuut van de terreinen voor openluchtrecreatieve verblijven (kampeerterreinen, verblijfparken en vakantie dorpen) zijn :

- de kwaliteit van de kampeerterreinen verbeteren ;
- illegale campings bestrijden.

Het decreet beoogt m.a.w. de herwaardering van het kampeertoerisme.

Artikel 2 van het decreet van 1993 definieert openluchtrecreatieve verblijven als mobiele verblijfsvormen (tenten, caravans, e.d.) of vaste verblijfsvormen (chalets, bungalows, e.d.). Daarbij wordt duidelijk vermeld dat die verblijfsvormen niet als vaste woonplaats gebruikt mogen worden, tenzij ze voldoen aan de verdere bepalingen van het decreet.

In concreto betekent dit dat domiciliëring niet toegestaan is en er door Toerisme Vlaanderen geen exploitatievergunning kan worden afgeleverd indien er campingbewoners in de bevolkingsregisters van de betrokken gemeente ingeschreven zijn. Bij een aanvraag tot vergunning wordt door Toerisme Vlaanderen immers bij het gemeentebestuur de lijst gevraagd met de op het adres van het terrein gedomicilieerde personen.

Bij besluit van 10 maart 1998 besliste de Vlaamse regering dat een interdisciplinaire werkgroep tegen 28 april 1998 concrete voorstellen van oplossing op korte en lange termijn moet uitwerken m.b.t. het permanent wonen op campings. Bovendien laat de Vlaamse regering in die beslissing open of de permanente bewoning wel tegen eind 1999 moet worden afgebouwd omdat een saneringsplan, dat door de opgerichte technische werkgroep wordt uitgewerkt, eventueel nog tot een nieuwe beslissing aanleiding kan geven.

Naast de sectoriële regeling in verband met de openluchtrecreatieve verblijven moet rekening worden gehouden met de regelgeving over de stedenbouw en de ruimtelijke ordening. Kampeerterreinen kunnen enkel voorkomen in gebieden voor verblijfsrecreatie, m.a.w. buiten de eigenlijke woonzones. Volgens het coördinatiedecreet op de stedenbouw en de ruimtelijke ordening kan permanente bewoning niet in gebieden voor verblijfsrecreatie en dus niet op terreinen voor openluchtrecreatieve verblijven.

Een kwaliteitsbeleid kan alleen worden uitgebouwd door een strikte uitvoering van de reglementering. Door het gedoogbeleid van de gemeenten in het verleden inzake permanent wonen op kampeerterreinen (o.m. door de inschrijving in de bevolkingsregisters, door de inschrijving op het cohier van de milieubelasting, of door huisvuilophaling, ...) en inzake illegaal ingeplante weekendverblijven blijft de toepassing van het decreet op de openluchtrecreatieve verblijven en het coördinatiedecreet op de stedenbouw en de ruimtelijke ordening voor enorme economische en sociale moeilijkheden zorgen.

Bovendien werd de praktische toepassing van de decretale regelgeving door de Vlaamse regering onderschat. Een duidelijk strategisch plan, waarin een uitvoeringsstrategie, een juiste timing en begeleidingsmaatregelen worden vooropgesteld, ontbreekt, met alle gevolgen van dien.

Bij herhaling werd in het verleden, o.m. bij monde van Vlaams Volksvertegenwoordiger Didier Ramoudt, de problematiek van de permanente bewoning op campings aangekaart. Bij de bespreking van de beleidsbrief 1997 heeft Vlaams Volksvertegenwoordiger Didier Ramoudt een motie ingediend waarin de Vlaamse regering gevraagd wordt dringend een oplossing voor de problematiek van de vaste bewoning op campings te zoeken.

Niet alleen de permanente bewoners, maar ook de uitbaters worden met deze problematiek geconfronteerd. De uitbaters krijgen immers geen vergunning indien er personen op het terrein gedomicilieerd zijn. Vele uitbaters vrezen dan ook niet over een exploitatievergunning voor de vastgestelde datum van 31 december 1999 te zullen beschikken.

De indieners kunnen echter niet akkoord gaan met het opnemen van een clausule in het decreet van 3 maart 1993 waardoor geen rekening wordt gehouden met het permanent wonen op campings voor het verkrijgen van een vergunning. Op die manier wordt het probleem niet opgelost. Bovendien haalt dat voorstel niets uit, omdat bij het aanvragen van de vergunning de campinguitbater reeds over een attest moet beschikken dat aantoonde dat met de bepalingen inzake het coördinatiedecreet op de stedenbouw en de ruimtelijke ordening rekening wordt gehouden. Zoals hierboven al werd vermeld, verbiedt dit decreet het permanent wonen in gebieden voor verblijfsrecreatie.

Omdat de tijd begint te dringen en de Vlaamse regering inzake de toepassing van de decretale

regelgeving duidelijk in gebreke is gebleven, stellen de indieners dit voorstel van decreet voor. Het heeft de volgende doelstellingen :

1. het decreet van 3 maart 1993 betreffende het statuut van de terreinen voor openluchtrecreatieve verblijven aanpassen en er een uitdovingsregel aan toevoegen ;
2. de regelgeving op de stedenbouw en de ruimtelijke ordening aanpassen en er een uitdovingsregel aan toevoegen ;
3. de uitdovingstermijn met begeleidingsmaatregelen gepaard laten gaan.

Voor de personen, die nu op een recreatieterrein zijn gedomicilieerd, moet de huidige prioriteitenregeling inzake de toekenning van een sociale woning en de financiële tegemoetkoming bij verhuizing blijven gelden.

Er moet absolute prioriteit worden gegeven bij de toekenning van een sociale woning aan die personen, die verblijven op een terrein waar de exploitant geen voorzieningen (water, sanitair e.a.) het gehele jaar door kan of wil geven, die terreinen dus, die gedurende de wintermaanden gesloten zijn.

De bedoeling van de indieners is :

- op het vlak van de stedenbouw en de ruimtelijke ordening een onderscheid te maken tussen :
 - a. de gebieden voor verblijfsrecreatie waar de ruimtelijke draagkracht niet wordt aangetast (o.m. bouwzones van welke stedenbouwkundige aard ook). Die gebieden moeten, o.m. via een gewestplanwijziging, blijvend als zone voor verblijfsrecreatie worden gereguleerd ;
 - en
 - b. de andere gebieden, in casu de groengebieden, waar de ruimtelijke draagkracht wel wordt aangetast maar waar door één of andere overheidsdaad een verwachting voor de eigenaar-gebruiker werd geschapen. In die gebieden moeten wederrechtelijk uitgevoerde bouwwerken voor een beperkte termijn vergunbaar worden gemaakt, nl. tot op het ogenblik dat de bewoner het bouwwerk niet langer betreft ;

- dezelfde redenering mutatis mutandis te laten gelden voor de terreinen voor openluchtrecreatieve verblijven (kampeerterreinen, verblijfparken en vakantiedorpen). De wederrechtelijk opgericht bouwwerken kunnen daar een vergunning met uitdovend karakter krijgen in het geval dat door één of andere overheidsdaad een verwachting voor de bewoner werd geschapen, en tot op het ogenblik dat hij het bouwwerk niet langer bewoont.

De andere wederrechtelijk opgerichte bouwwerken op de terreinen voor openluchtrecreatie waarbij de overheid geen verwachtingen voor de bewoner heeft geschapen, kunnen geen tijdelijke vergunning met uitdovend karakter krijgen.

Patrick LACHAERT

Karel DE GUCHT

Didier RAMOUDT

VOORSTEL VAN DECREET

Artikel 1

Dit decreet regelt een gemeenschapsaangelegenheid.

Artikel 2

Aan artikel 2, § 1, van het decreet van 3 maart 1993 houdende het statuut van de terreinen voor openluchtrecreatieve verblijven wordt een 3° toegevoegd, die luidt als volgt :

"3° chalet, bungalow, huisje, paviljoen, of iedere andere verblijfsvorm waar de bewoner ervan op de dag waarop deze bepaling in werking treedt, zijn hoofdverblijfplaats heeft gevestigd en waarvoor een vergunning is vereist overeenkomstig de regeling op de stedenbouw en de ruimtelijke ordening, tot op het ogenblik dat de bewoner van deze inrichting er zijn hoofdverblijfplaats niet meer heeft gevestigd.".

Patrick LACHAERT

Karel DE GUCHT

Didier RAMOUDT
